

Publicerad 2006-10-09 08:03 av egon

maj.

Tåget med hundratals ben passerade förbi precis när mannen satt sig på bänken. Mannen luktade torr asfalt och färgen på hans kavaj matchade lukten. Han kisade och log mot förmiddagssolen som värmde hans kinder och haka. Skäggstubben klädde honom, den var spröd och späd.

Mannen nynnade och stampade försiktigt takten. Det var en melodi om lillan som kom till jorden när han satt på bänken, en annan gång, men precis vid den här tiden. Lillan blev ett år äldre varje gång han satt här. På kavajslaget hade han den lilla blomman av plast. Den här gången var den gul. Mannen snurrade på blomman och nynnade vidare samtidigt som han blev varmare och varmare i sin kavaj. Han måste snart ha en tunnare.

Bänken han satt på hade mörknat i sin grönhets i takt med att mannens rynkor i ansiktet byttes ut mot rosiga kinder. Skäggstubben hade växt. Om en häst passerat förbi bänken där mannen satt skulle ingen ha blivit förvånad om den tagit en stadig tugga av hans skägg för att sen med krumsprång visa sin lycka.

Mannen var på väg att resa sig nu. Inte för att det fanns en träsmak i baken fanns, den enda smaken han hade var den av längtan och förhoppningar inför det som kommer efteråt. Han reste sig upp och gick med ett leende på läpparna, yngre nu än när han satt sig.

Trettioen dagar hade passerat.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren egon med Poeter.se id #11133 innehar upphovsrätten